

[Knud Lind]

kræver, at man er på friske spor i sagen, og at man med føje må antage, at øjemedet vil forspildes, såfremt man ikke foretager en ransagning her og nu.

Kunne man anholde på det spinkle grundlag? Nej, selvfølgelig kunne man ikke det.

Dette beslutningsforslag og den anklage, der rejses mod politiet, er rent politisk. Man kunne spørge sig selv, hvorfor de herrer ikke rejser spørgsmålet om de kommunistiske lejetroppers tilstedeværelse i Angola. Der nævnes heller ikke et ord i bemærkningerne om, at der er foretaget våbentransport fra kommunistiske lydstater til Sydafrika. Man nævner heller ikke vanskelighederne for dansk politi ved at foretage afhøringer og andre retslige skridt i udlandet. Men hykleriet kender alligevel ingen grænser.

Når man læser justitsministerens notat om retsgrundlaget for efterforskning i sager om våbentransport til Sydafrika, falder både den fantasifulde TV-udsendelse og beslutningsforslaget noget til jorden. Notatet viser, at forslagsstillernes socialistiske venner i Øst gladeligt sælger våben til Sydafrika. Notater viser også de vanskelige forhold, Lyngby politi har arbejdet under. Den 1. juni 1980 bragte Politiken sin nyhed til torvs. Den 4. juni 1980 nægtede samme journalist, hr. Jens Franck, at oplyse navnene på de søfolk, der havde været kilder til historien. På samme tidspunkt fik politiet en redegørelse fra redet, helt uopfordret – jeg gentager: helt uopfordret. Det nævner man intet om. Politiet havde problemer med at finde frem til vidner blandt søfolk. Skibet var i timecharter, og de havde deres problemer med at finde ud af det på grundlag af skibspapirer m.v., idet skibsdagbøger var ført ukorrekt. På trods af de vanskelige efterforskningsforhold besluttede statsadvokaten alligevel at fortsætte efterforskningen. På trods af en ihærdig undersøgelse er det et helt klart faktum, at det nærmeste, man kunne komme en sigtelse for overtrædelse af våbenloven, er en afrikansk havnearbejder, der på et tidspunkt har afleveret en riffelpatron. Det er det reelle.

Vi fik ikke nogen oplysninger i anden runde fra hr. Riishøj om de bevisligheder, som hr. Riishøj lovede at komme med i anden runde, men vi kan jo håbe på endnu, at de kommer.

Nør Christensen (CD):

Jeg skal ikke væsentligt forlænge debatten og heller ikke forsvare hr. Ole Espersen – det kan hr. Ole Espersen sagtens selv gøre – men jeg finder det også aldeles utilfredsstillende, at der fra folketingets talerstol kan anvendes udtrykket, at man har en begrundet mistanke – det vil altså sige, at man sidder inde med en eller anden viden – og så vil man altså ikke videregive denne viden til andre. Det er efter min opfattelse ikke alene beklageligt, det er stærkt beklageligt, lige så vel som det er stærkt beklageligt med hensyn til det samarbejde i folketinget, som justitsministeren talte om før, at man anvender udtryk som, at justitsministeren er i snor hos politiorganisationerne. De dér sorte, uhyggelige menesker, som kun vil det danske samfund en forfærdelig masse ondt. Det er absolut ikke befordrende for samarbejdet.

Det er heller ikke befordrende for samarbejdet, at vi udsættes for de gentagelser, som vi også oplever, når vi kommer ud, nemlig at alle de, der er valgt til folketinget, de 179 folketingsmedlemmer, er de dumme, men de kloge, de, der ved, hvordan tingene skal løses, sidder rundt omkring i forsamlingshuse og på krostuer og alle mulige andre steder og har de lette løsninger på svære spørgsmål. Sådan kan man vel også sige det er i disse efterforskningssager, hvor det er de kloge, som sidder udenfor, som sagtens og i en håndvenning kan klare alverdens ting – afstanden fra Sydafrika til Nordnorge er ingenting at regne – mens de kriminalinspektører og kriminalkommissærer og de andre, der er uddannet, er de dumme, som ingen forstand har på det, de har med at gøre. Det er sagt i relation til spørgsmålet om de 17 dage. Jeg mener i og for sig, at justitsministeren har svaret. Jeg skal ikke, som det er vane, mistænke nogen for at have læst svaret på spørgsmål nr. 50, men jeg mener faktisk, at justitsministeren har svaret ganske klart på det spørgsmål om de 17 dage. Problemet var jo her ganske klart dette, at det pågældende blad ikke ønskede at opgive navnene på disse søfolk. Det fremgår af det svar, som justitsministeren har givet. På den måde udsætter man sagen unødigt. Det vil altså med andre ord sige, at man får mulighed for at forvanske eller tilintetgøre et bevismateriale. Det behøver man ikke 17 dage til, hvis det er i kriminelle kredse. Det kræver kun en times tid allerhøjest.